

อาหารสมอง เรื่องน่าอัปอายของจีน

วีรกร ตรีเศศ

ในทุกประเทศล้วนมีสิ่งน่าเกลียดเกิดขึ้นด้วยกันทั้งนั้น เพียงแต่ขึ้นอยู่กับว่าถ้าที่
จะเปิดเผยและเผชิญหน้าเพื่อหาทางแก้ไขหรือไม่ หรือจะหมกเก็บไว้ได้พรม

เมื่อเร็ว ๆ นี้ผมพบข้อเขียนเรื่องอื้อฉาว 10 เรื่องที่คนจีนซ็อกและรู้สึกอัปอาย
อ่านแล้วก็รู้สึกตกใจว่าโลกะ โทสะ โมหะ ทำให้มนุษย์ทำกันได้ถึงเพียงนี้ ผมขอยกบางเรื่อง
มาเล่าต่อดังนี้

เรื่องแรก คือเรื่องที่มีการแอบใส่สาร Melamine ที่ใช้ผลิตพลาสติกลงไปนมเพื่อ
เพิ่มโปรตีนและกำไร สารนี้ไปทำลายไตของทารกจนตายไป 6 คน และป่วยเจ็บอีกนับแสนคน

เรื่องนี้เกิดขึ้นในปี 2008 หลังจากการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่ปักกิ่งไม่นาน
โศกนาฏกรรมครั้งนี้ได้จุดประเด็นคำถามว่าคนจีนบางส่วนได้ถูกรวบจำด้วยวัตุนิยมมากมายจนทำให้
ให้มองข้ามความถูกต้องไปได้มากมายเช่นนี้เขี้ยวหรือ

เรื่องที่สอง เกิดขึ้นในเมืองซีอานเมื่อนักศึกษาจีนอายุ 21 ปี ขับรถชนหญิงทำงาน
เป็นบริกรในร้านอาหารขณะขี่จักรยานกลับจากทำงาน คนขับเกรงว่าจะไม่ตายจึงถอยรถมาทับอีก
ครั้ง และเมื่อยังไม่ตายก็ลงไปเอามีดแทงจนตายในที่สุด

เมื่อถูกจับได้ก็บอกว่าเหตุที่ทำก็เพราะเกรงว่าจะพุดกันไม่รู้เรื่อง ถ้าตายก็จ่ายเงิน
แค่ 20,000 หยวน แต่ถ้าไม่ตายคงต้องเสียเงินหลายแสนหยวน จึงจำเป็นต้องทำเช่นนี้

คำตอบของเขาซ็อกสาธารณชนจีนจนสร้างแรงกระเพื่อม และนำไปสู่การถกเถียง
ประเด็นกฎหมายที่บังคับให้ผู้ขับรถชนคนจ่ายเงินชดเชยเป็นเงินก้อนใหญ่หากเสียชีวิต และหากไม่
ตายก็ต้องจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลอันเกิดจากอุบัติเหตุให้จนตลอดชีวิต บทบัญญัติเช่นนี้ทำให้เกิด
เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นบ่อย ๆ เพราะเกรงว่าจะต้องจ่ายเงินอีกไม่รู้จบ

ล่าสุดในปีนี้ผู้ขับรถผู้ถูกระหารชีวิตด้วยการฉีดยาเข้าเส้น อย่างไรก็ดีเขาได้
จุดประกายแก้ไขกฎหมายนี้ขึ้นอย่างไม่ตั้งใจ

เรื่องที่สาม ในปี 2007 คนจีนชื่อเกอเม่ย์พบว่ามี “ทาสสมัยใหม่” ทำงานในโรงงาน เผาอิฐ เด็กเหล่านี้รอดอาหารแถมถูกทารุณกรรมนานปีการ เมื่อสอบสวนก็พบว่าล้วนเป็นเด็กที่ถูกจับมาตั้งแต่ยังเล็ก ในปี 2011 ก็พบโรงงานในลักษณะนี้อีก

เมื่อสืบกว่าปีมาแล้วในบ้านเรามีข่าวทำลายโรงงานนรกที่เด็กผู้ใช้แรงงานถูกกักขังให้ทำงานวันละกว่าสิบชั่วโมง ไม่แนใจว่าโรงงานนรกเช่นนี้หมดไปจากบ้านเราหรือยัง หากยังก็ต้องกวาดล้างจับกุมอมนุษย์เหล่านี้ให้หมดไปจากสังคมเราให้จงได้

เรื่องที่สี่ เกิดขึ้นเมื่อเดือนกรกฎาคมของปี 2011 อุบัติเหตุรถไฟตกรางจนคนตายถึง 40 คน แต่ถูกกลบเกลื่อนปิดบังโดยการร่วมมือกันของเจ้าหน้าที่รัฐ มีการกลบฝังศพทั้งหมดพร้อมกับโบกี้รถไฟที่พังยับเยิน

เรื่องแดงขึ้นเมื่อมีพบศพเด็กในบริเวณนั้น เมื่อขุดลงไปก็พบว่าไม่ได้มีการร้องขอความช่วยเหลือรักษาพยาบาลผู้บาดเจ็บแต่อย่างใดทั้งสิ้น สิ่งเดียวที่คนเหล่านี้ต้องการร่วมกัน ก็คือปิดบังความผิดโดยมิได้คำนึงถึงศีลธรรม

มีการวิพากษ์วิจารณ์เจ้าหน้าที่รัฐกันอย่างรุนแรงในหมู่ประชาชนและสื่อของรัฐ เหตุการณ์ที่ Wenzhou ครั้งนี้ได้เปิดประเด็นการปิดบังความผิดพลาดและความชั่วร้ายของเจ้าหน้าที่รัฐ

อย่างนี้เรียกว่า “รถไฟตกขบวนแล้วกลัว แต่เอาใบบัวปิดไม่มิด” คงได้กระมัง คำถามสำคัญก็คือได้มีการใช้ใบบัวกันไ่มาน้อยแค่นั้นแล้วโดยเจ้าหน้าที่รัฐและสามารถใช้ใบบัวที่ใหญ่จนปิดได้มิดไปแล้วก็ใบ

เรื่องที่ห้า วัยรุ่นเมาขับรถยนต์นักศึกษา 2 คนจนตายไป 1 คน เมื่อตำรวจเข้าไปจับก็ตะโกนบอกว่า “ถ้ากล้าจับก็ตามใจ รู้หรือเปล่าว่าพ่อผมคือ Li Gang”

พูดอย่างนี้ก็คล้ายกับลูกคนใหญ่คนโตในบ้านเราที่แผดเสียงถามว่า “รู้ไหมว่าพ่อผมเป็นใคร” ซึ่งคนได้ยินรู้สึกคันปากอาจอยากตอบว่า “ก็ถ้าคุณมึงไม่รู้แล้วใครจะไปรู้ จะไปถามแม่คุณมึงให้เอาไหม เพราะพ่อคุณมึงอาจไม่รู้ก็ได้”

สำหรับคนที่เมือง Banding ทางตอนเหนือของมณฑล Hebei นาย Li Gang คงจะใหญ่โตเอาการ อาจเป็นสมาชิกพรรค ถึงแม้จะมีตำแหน่งแครองผู้อำนวยการของหน่วยงานรักษาความสงบของท้องถิ่นแต่ผู้คนที่ยำเกรง

เมื่อมีข่าวลงในสื่อปฏิริยาของสาธารณชนก็เกิดขึ้นในรูปของการประท้วงการอยู่เหนือกฎหมายและดูแลอำนาจของพวกลูกท่านหลานเธอ (สิ่งที่เรียกในภาษาจีนว่า guan er dai) จนในที่สุดผู้ร้ายหมดเม่าผู้ไม่รู้ว่าเป็นพ่อสไตล์ไทยก็ถูกจำคุก 6 ปี

เรื่องที่เหลือก็เกี่ยวพันกับการละเมิดอำนาจของเจ้าหน้าที่รัฐ (ซ้อมคนที่เข้าใจว่าเป็นคนเร่รอนเพราะไม่พบบัตรประจำตัวจนตาย การแก้แค้นฆ่าตำรวจเพราะไปรังแกประชาชนก่อนการเผาตัวเองประท้วงการไล่ที่และทุบอาคารที่อยู่อาศัย) ฯลฯ จนเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นในสังคมจีน

คนจีนกล้าเผชิญหน้ากับเรื่องอื้อฉาวที่น่าอับอายเหล่านี้อันเนื่องมาจากปัญหาในเรื่อง
ความโลภโมโทสันและการลู่อำนาจของเจ้าหน้าที่รัฐ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าชื่นชมเพราะสร้างความเป็นไป
ได้ของการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ดีขึ้น

ถ้ามีการรวบรวม 10 เรื่องอื้อฉาวที่เกิดขึ้นในสังคมบ้านเราจนคนไทยอับอาย
ขอฝากคิดว่าจะประกอบด้วยเรื่องอะไรบ้างครับ

เครื่องเคียงอาหารสมอง

สามีภรรยาคู่นี้อยู่กันมานาน สามีอยากเห็นภรรยาใส่ชุดนอนเซ็กซี่ที่สุดสักครั้ง
จึงดันดันคันทหาอยู่หลายวัน Victoria's Secret ก็ไป ร้านแบรนต์เนมร้านใด ๆ ก็ไปมาหมดแล้ว
(ถ้ามีร้าน Gig's Secret ก็คงจะไปเหมือนกัน) และพบว่ายิ่งชุดนอนบางเท่าใด ราคาก็ยิ่งแพงเท่านั้น

ในที่สุดเขาก็ตัดใจซื้อตัวใส่บางสุด ๆ มาในราคา 8,000 บาท และวิ่งแจ้งเอา
กลับไปบ้านเพื่อให้ภรรยาใส่เพื่อโพสต์ท่าเหมือนนางแบบให้ดู ภรรยาเกิดสมองใสคิดขึ้นมาว่า
“เสื้อมันบางมากจนเกือบมองไม่เห็นว้าใส่หรือไม่ เราไม่ใส่ดีกว่า แก่ผ้าอยู่ไกล ๆ ให้ดู
อึดใจไม่มีทางรู้หรอก พຽງนี้เราเอามันไปคืนร้านรีฟันด์เงิน 8,000 บาท มาใช้เล่นดีกว่า”

เธอจึงเดินเปลือยเปล่ายืนโพสต์ท่าให้สามีดู ทันทีที่สามีเห็นก็อุทานว่า “โธ่เอ๊ย
จ่ายเงินให้ชุดนี้ไปตั้ง 8,000 บาท จะรัดให้มันเรียบชะหน่อยก็ไม่ได้”

●.....●

น้ำจิ้มอาหารสมอง

ถ้าอยู่ในความมืดมิด สิ่งที่ได้ก็คือจงนั่งนิ่ง ๆ และรอให้สายตาปรับเข้ากับความ
มืด

Haruki Murakami

(1949-.....) นักเขียนชาวญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงก้องโลก
